

ностъ е не да чакатъ сждѣйствието на иностранныте консули, но сами да извършватъ правосъдие. Но други пътъ нѣмаше и за това Берингъ и Кольвертъ енергично дѣйстваха въ това направление. Прочее, отъ 87 дѣца, помѣнати отъ Скайлера, освободени сж отъ неволя само 55. А не трѣба да забораваме, че списака на Скайлера не може да са признае за сжвършено пжленъ.

Тия дни при Кольверта дошелъ единъ бжлгаринъ съ прясна отъ сабля рана на ржката; неговата история отлично характеризира настоящето положение на народа. Единъ отъ турските му сжсѣди поискалъ да му даде бжлгарина джщера си. Тоя послѣдния са отказалъ и турчина захваналъ да го прислѣдува всячески. Като видѣлъ, че отъ това нищо нѣма да излѣзе, той захваналъ да го заплашва и, най-сетнѣ като приелъ новъ отказъ, ударилъ злочестия бжлгаринъ съ саблята си. Турчина го запрѣли, но, разбира са, той нѣма да бжде наказанъ. Въ нѣкои села жените са боятъ да излизатъ вжнъ селото отъ страхъ да не би нѣкои турци, не само сжсѣди, но заштии, или даже мюдюре да ги обезчестятъ. Когато азъ говоря на турските власти за тия печални фактове, тѣ винаги смѣло отговарятъ: „Ние нищо не знаеме: защо селяните не са оплакватъ право намъ?“ Като имъ отговаряхъ, че бжлгарете не смѣятъ да са оплакватъ на турските чиновници, тѣ вжсклицаха: „неправда, тѣ често са оплакватъ, но се несправедливо.“ Ето че слѣдъ това вече са разбира до колко е безполезна сѣка жалба. И сичко това става въ цѣла Бжлгария сега, при сичко, че има коммисия, която засѣдава въ Пловдивъ, при сичките